

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Republica Cehă

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsuri provizorii:

Măsurile provizorii sunt utilizate pentru a reglementa relațiile dintre părți provizoriu sau în situațiile în care există temeri că executarea unei hotărâri judecătorești ar putea fi subminată.

În general, măsurile provizorii emise înainte de începerea procedurilor pe fond sunt reglementate de articolul 74 și următoarele din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată), în timp ce măsurile provizorii emise după începerea procedurilor sunt reglementate de articolul 102 din codul menționat. Măsurile provizorii speciale pentru anumite situații specifice sunt reglementate de Legea privind procedurile judiciare speciale (Legea nr. 292/2013), și anume măsurile provizorii care reglementează situația în care se găsește un minor care nu a fost îngrijit în mod corespunzător (articolul 452 și următoarele) și măsuri provizorii destinate să asigure protecția împotriva violenței domestice (articolul 400 și următoarele). Articolul 12 din legea nr. 292/2013 stabilește și anumite norme speciale de completare a măsurilor generale existente pentru măsurile provizorii, vizând tipurile de proceduri care intră sub incidența legii menționate.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate dacă există temerea că în viitor va fi imposibilă colectarea acestora sau că acest lucru va fi semnificativ îngreunat (de exemplu în cazul executării defectuoase a unui contract de vânzare-cumpărare al cărui obiect include bunuri perisabile sau în cazul audierii unui martor care este grav bolnav și a cărui viață este pusă în pericol).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Măsuri provizorii:

Articolul 74 alineatul (3) din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963, astfel cum a fost modificată) prevede că procedurile de obținere a unei măsuri provizorii încep la formularea solicitării.

Cu toate acestea, articolul 12 din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie poate fi dispusă de instanță din oficiu dacă este permisă și începerea procedurilor din oficiu (de exemplu în cazul procedurilor privind îngrijirea unui minor, al procedurilor de decădere din drepturi, al procedurilor privind tutela și al procedurilor privind dispariția ori decesul unei persoane). În aceste situații, instanța poate dispune o măsură provizorie din oficiu.

Instanța competentă să emită o măsură provizorie este instanța competentă să soluționeze cauza pe fond; excepțiile de la această regulă pot fi găsite la articolele 400 și 453 din Legea nr. 292/2013.

Probele pot fi colectate:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, la depunerea solicitării. Instanța competentă este cea care ar fi competentă să soluționeze cauza pe fond sau instanța în a cărei jurisdicție se situează probele supuse riscului.

În cursul procedurii, chiar și în absența unei solicitări.

Părțile la cauză ar trebui să fie prezente atunci când se colectează probele, cu excepția cazului în care orice întârziere în această privință ar reprezenta un factor de risc.

Probele pot fi colectate și prin act notarial (*notářský zápis*) sau prin ordin al unui executor judecătoresc (*exekutorský zápis*), dacă procedura are loc în prezența unui notar sau a unui executor judecătoresc ori dacă un notar sau un executor judecătoresc au depus mărturie cu privire la această situație.

2.2 Principalele condiții

O măsură provizorie poate fi dispusă:

dacă este nevoie să există măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți;

dacă există temeri că va fi compromisă executarea unei hotărâri judecătorești;

pentru a reglementa provizoriu relațiile.

Pentru a evalua dacă sunt necesare măsuri provizorii care să reglementeze relațiile dintre părți trebuie să se țină cont de circumstanțele fiecărei cauze în parte. O măsură provizorie este dispusă numai dacă există o nevoie demonstrabilă de măsuri provizorii care să reglementeze relațiile juridice dintre părți. În ceea ce privește celelalte circumstanțe relevante pentru dispunerea unei astfel de măsuri provizorii, este suficient să fie dovedită existența unor elemente critice pentru impunerea obligației în temeiul măsurii provizorii.

Subminarea executării unei hotărâri

Dacă o măsură provizorie trebuie dispusă ca reacție la temeri că executarea unei hotărâri ar putea fi subminată, partea îndreptățită trebuie să dispună de o hotărâre sau de un alt instrument care să reprezinte un temei pentru executarea hotărârii. O măsură provizorie poate fi dispusă numai până când hotărârea devine executorie sau dacă partea îndreptățită are motive serioase pentru care a fost până în acel moment în incapacitate (temporară) de a solicita ca obligația impusă să fie îndeplinită printr-o executare judiciară. În același timp, elementele care justifică temerea că executarea hotărârii ar fi compromisă (în principal din cauza comportamentului debitorului) trebuie să fie dovedite.

O cerere de adoptare a unei măsuri provizorii trebuie să conțină informațiile prevăzute la articolul 42 alineatul (4) și articolul 75 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 99/1963), inclusiv următoarele:

informații care indică instanța căreia îi este adresată cererea;

cine transmite cererea și care este cauza vizată, cu alte cuvinte o prezentare a faptelor care ar justifica măsura provizorie solicitată;

obiectul cererii, cu alte cuvinte ce măsură provizorie cere solicitantul;

data la care a fost întocmită și semnătura solicitantului sau a unui reprezentant al acestuia;

o descriere a faptului că măsurile provizorii sunt necesare pentru a reglementa relațiile dintre părți sau că există temerea că executarea hotărârii judecătorești ar putea fi compromisă.

Toate instrumentele invocate de solicitant trebuie să fie anexate cererii.

Până la data la care a fost depusă cererea, solicitantul trebuie să depună, din proprie inițiativă – cu alte cuvinte fără a fi invitat de instanță, suma de 10 000 CZK; în cauzele care se referă la relații între întreprinderi care derivă din activități comerciale, cuantumul depozitului este de 50 000 CZK. Cererile sunt scutite de obligația de a constitui un depozit dacă se referă la aspecte legate de bunăstarea socială (de exemplu întreținere, angajare sau despăgubiri pentru vătămări corporale). Dacă cerința privind constituirea unui depozit nu este îndeplinită, cererea este respinsă.

Depozitul servește drept garanție pentru o eventuală solicitare de despăgubiri pentru daune sau alte pierderi căreia ar putea să-i facă obiectul părțile sau o terță parte (cu alte cuvinte o persoană care nu este parte la procedurile de stabilire a măsurii provizorii) dacă este dispusă o măsură provizorie.

Articolul 12 alineatul (3) din Legea nr. 292/2013 prevede posibilitatea scutirii de la obligația constituirii unui depozit în conformitate cu legea respectivă.

Colectarea de probe:

Înainte de începerea procedurii privind fondul cauzei, probele pot fi colectate (în cazul în care se propune acest lucru) dacă există temerea că în viitor acest lucru va fi imposibil sau semnificativ îngreunat. Probele nu sunt colectate dacă este clar că acestea nu au nicio importanță în cadrul procedurilor. Instanța refuză să accepte o cerere de colectare a probelor dacă suspectează că solicitantul a transmis cererea având alt scop decât protejarea probelor (de exemplu obținerea unor informații cu privire la activitățile altei persoane care nu ar fi accesibile în alt mod).

Pe lângă informațiile generale, o cerere de colectare a probelor trebuie să includă o descriere a faptelor care urmează să facă obiectul colectării de probe.

Probele care urmează să fie colectate trebuie să fie, de asemenea, identificate în mod specific.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Măsuri provizorii:

Articolul 76 din Codul de procedură civilă prevede că printr-o măsură provizorie se poate dispune, de exemplu, ca una dintre părți să plătească o pensie de întreținere, să depună o sumă de bani în instanță, să plaseze un bun în custodia instanței, să nu dispună de anumite bunuri sau drepturi, să întreprindă o acțiune, să nu întreprindă o acțiune sau să permită întreprinderea unei acțiuni. Măsura poate avea drept obiect un bun deținut de partea în cauză.

Printr-o măsură provizorie, o instanță poate impune o obligație asupra unei alte entități decât cele care sunt partea la proceduri, dacă se poate motiva că acest lucru este necesar (de exemplu, dacă cineva cumpără o proprietate cu înțelegerea deplină a faptului că vânzătorul nu și-a îndeplinit anumite obligații față de creditori).

Măsuri provizorii speciale dispuse în temeiul Legii nr. 292/2013:

Măsura provizorie specială care reglementează situația unui copil în temeiul articolului 452 și a articolelor următoare se aplică dacă un minor nu a fost îngrijit în mod corespunzător, indiferent dacă cineva are sau nu dreptul de a îngriji respectivul copil ori dacă viața, dezvoltarea normală sau alte interese importante ale copilului sunt puse în pericol sau au fost subminate în mod grav. Măsura provizorie a instanței reglementează situația copilului pentru perioada strict necesară prin plasarea acestuia într-un mediu adecvat, conform celor dispuse în hotărârea judecătorească.

Un acuzat poate face obiectul unei măsuri provizorii speciale adoptate în temeiul articolului 400 și a articolelor următoare prin care acestuia i se impune să părăsească un domiciliu comun și împrejurimile imediate ale acestuia, să nu se apropie de domiciliul comun și să nu pătrundă în acesta, să nu intre în contact cu solicitantul sau să nu îl urmărească ori hărțuiască pe acesta în niciun mod. Solicitarea trebuie să conțină (i) o descriere a faptelor din care să reiasă că este intolerabil pentru solicitant să locuiască în casa sau apartamentul comun din cauza violenței fizice sau psihice comise împotriva sau a altei persoane care locuiește în locuința comună ori (ii) o descriere a faptelor din care să reiasă că a avut loc urmărirea sau hărțuirea solicitantului.

Colectarea de probe:

Cererea ar trebui, de asemenea, să explice motivul pentru care solicitantul cere colectarea probelor. Pot fi utilizate ca probe toate mijloacele prin care se poate stabili situația unui caz, în special audierea martorilor, avizul unui expert, rapoartele și observațiile autorităților și ale persoanelor juridice etc.

Un caz special este reprezentat de colectarea probelor într-o cauză legată de drepturile de proprietate intelectuală (articolul 78b din Codul de procedură civilă – Legea nr. 99/1963). O persoană care a fost martora unei violări a drepturilor de proprietate intelectuală are calitate procesuală activă. Instanța competentă este instanța regională în a cărei jurisdicție a fost colectată proba respectivă. Pot face obiectul operațiunii de colectare a probelor următoarele elemente: bunurile în cauză; materiale și instrumente; documente referitoare la bunurile în cauză.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

O măsură provizorie este o hotărâre provizorie menită să îl protejeze pe solicitant. Aceasta este emisă pentru protejarea unui drept al solicitantului care a fost încălcat sau care riscă să fie încălcat. O măsură provizorie dispusă de instanță nu îi conferă solicitantului drepturi care nu au fost încă stabilite și nu reprezintă un mijloc de tratare a unei chestiuni prealabile. În mod similar, simplul fapt că o măsură provizorie a fost dispusă nu trebuie să afecteze procesul decizional al instanței privind fondul cauzei. Chiar și după dispunerea unei măsuri provizorii, părțile cărora li se impun obligații pot continua să dispună de proprietățile lor, dar trebuie să acționeze în conformitate cu măsura dispusă.

Orice persoană care obstrucționează în mod vădit procedurile, în special prin neprezentarea, în absența unor motive întemeiate, în fața instanței sau prin nerespectarea unei hotărâri judecătorești, poate fi constrânsă printr-o hotărâre a instanței să plătească o amendă de până la 50 000 CZK. Prin urmare, o instanță poate executa o hotărâre privind o măsură provizorie dacă partea răspunzătoare nu se conformează de bună voie respectivei hotărâri. Sancțiunea pentru obstrucționarea executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare (dintr-o locuință comună) este prevăzută, de asemenea, în articolul 337 alineatul (2) din Legea nr. 40/2009 (Codul penal), care stabilește delictul de obstrucționare a executării unei decizii oficiale sau a unei hotărâri de expulzare.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsuri provizorii:

Măsură provizorie pe durată determinată

Printr-o hotărâre de dispunere a unei măsuri provizorii, o instanță poate stabili că măsura are o durată determinată, chiar dacă solicitantul (reclamantul) nu a cerut acest lucru.

Impunerea unei obligații de a introduce o acțiune sau de a depune o altă solicitare pentru inițierea procedurii

O instanță care dispune o măsură provizorie impune, de asemenea, solicitantului (reclamantului) să depună în instanță o solicitare de inițiere a procedurii (o acțiune) pe fond, într-un termen stabilit la momentul dispunerii măsurii provizorii.

O măsură provizorie rămâne în vigoare până când expiră sau este revocată în instanță.

O măsură provizorie expiră dacă solicitantul nu cere inițierea procedurilor în termenul stabilit de instanță, dacă instanța nu a dat curs sesizării privind fondul cauzei, dacă instanța a dat curs sesizării privind fondul cauzei și au trecut peste 15 zile de la momentul în care hotărârea în cauza respectivă a devenit executorie sau dacă termenul stabilit pentru măsura provizorie a expirat.

O instanță revocă o măsură provizorie dacă motivele care au condus la dispunerea acesteia nu mai există.

Articolul 400 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 408) și că acest termen poate fi prelungit, în funcție de momentul începerii procedurilor pe fond.

Articolul 452 și următoarele din Legea nr. 292/2013 prevede că o măsură provizorie trebuie să fie valabilă timp de o lună de la data la care devine executorie (articolul 459) și că acest termen poate fi prelungit.

Colectarea de probe:

Probele sunt colectate în termenul prevăzut de instanță sau cât mai curând posibil. Părțile pot fi prezente la colectarea probelor, dar nu se pot prevala de dreptul de a fi prezente dacă eventualele întârzieri ar constitui un risc. După inițierea procedurii pe fond, părțile au dreptul să răspundă la probele prezentate și la toate probele colectate. În plus, părțile pot fi audiate.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Măsuri provizorii:

Deciziile privind măsurile provizorii iau forma unor hotărâri judecătorești. O hotărâre prin care se impune o măsură provizorie devine executorie la data publicării. Dacă nu este publicată, aceasta devine executorie în momentul în care a fost transmisă părții răspunzătoare. Un exemplar scris al măsurii provizorii este transmis părților la procedură și unei eventuale părți terțe (dacă acestea îi revin obligații) și, dacă măsura se referă la obligația de a nu dispune de o proprietate imobiliară, un exemplar este transmis și registrului de cadastru competent. O hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie la publicare sau la transmitere (articolul 76d din Codul de procedură civilă) și constituie un temei pentru executarea unei hotărâri.

Căile de atac împotriva hotărârilor de dispunere a unor măsuri provizorii sunt admisibile. Căile de atac sunt depuse la instanța care a pronunțat hotărârea contestată, dar sunt soluționate efectiv de a doua instanță, cu alte cuvinte de o instanță regională sau de o înaltă curte. Căile de atac sunt depuse în termen de 15 zile de la primirea unui exemplar scris al hotărârii.

Dacă o cale de atac admisibilă este depusă în timp util de către o parte îndreptățită, hotărârea nu devine definitivă până când instanța de apel nu a pronunțat o hotărâre definitivă în privința căii de atac. Cu toate acestea, o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie devine executorie (cu alte cuvinte se dă curs procedurii prevăzute în hotărârea respectivă) la expirarea termenului acordat pentru executare, care începe la data transmiterii hotărârii, sau direct la momentul transmiterii, dacă nu impune nicio obligație de executare. O instanță poate stabili că o hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie este executorie numai după ce hotărârea instanței devine definitivă, cu excepția cazului în care acest lucru este incompatibil cu natura măsurii provizorii sau ar lipsi de obiect introducerea sa.

Articolele 409 și 463 din Legea nr. 292/2013 conțin dispoziții privind căile de atac împotriva măsurilor provizorii speciale dispuse în temeiul legii respective.

Ultima actualizare: 25/09/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.